

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Daňkové a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci **žalobce: O.S., proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.2.2010, čj. RR/3448/09, sp.zn. ZN/597/RR/09**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 1.2.2010, čj. RR/3448/09, sp.zn. ZN/597/RR/09 (*dále jen napadené rozhodnutí*), kterým byla změněna část II. výroku a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního, (*dále jen stavební úřad*) ze dne 24.8.2009, čj. STAV/07714/09 (*dále jen rozhodnutí o umístění stavby*), jímž bylo rozhodnuto o umístění stavby „Okružní křižovatka Křimice“ na pozemcích ve výroku rozhodnutí vyjmenovaných v obci Plzeň, v k.ú. Křimice.

II. Důvody žaloby

2. V žalobě žalobce uvedl, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na právech vyplývajících ze zákona. Namítal, že jsou tvrzení žalovaného v rozporu se skutečností a že se žalovaný nevyrovnal s námitkami žalobce.

3. K výzvě soudu žalobce žalobu doplnil. Uvedl, že žalovaný nepravdivě tvrdí, a na tomto tvrzení je postaveno jeho rozhodnutí, že změna stávající historické křižovatky z průsečné na kruhovou je nutná z důvodu bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Ve správním spisu však není doložen žádný požadavek silničního správního orgánu, který má ve své kompetenci dbát na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, ani Policie ČR, na provedení změny stávající křižovatky z průsečné na kruhovou z důvodu snížení počtu či nebezpečnosti dopravních nehod v křížení obou komunikací. Argumenty, jimiž byl návrh na vydání územního rozhodnutí odůvodněn, nejsou opodstatněné. Žalovaný se nevypořádal s námitkou na zachování stávající průsečné křižovatky a tvrdil, že vozovka v místě křížení již stavebně technicky nevyhovuje. Toto tvrzení není v souladu s diagnostikou vozovky, v níž je uvedeno, že má kvalitní únosnost. Tvrzení o nebezpečnosti stávající křižovatky nejsou ve spisu ničím doložena.

4. Pokud žalovaný povolil kompletní výměnu konstrukce vozovky na stávající silnici 11/605 a v délce 110 m směrem na Vochoy, pak rozhodl v rozporu s podmínkou č. 29, jelikož se jedná o úsek historické vozovky. Jestliže žalovaný v podmínce č. 30 tvrdí, že úroveň vozovky byla zachována, jedná se o rozpor s podmínkami č. 20 a 29.

5. Pokud žalovaný povolil napojení sousedních nemovitostí na inženýrské sítě, pak tím povolil zemní práce na pozemku č. 103/1 před pozemkem č. 612 ve vlastnictví žalobce, ačkoliv zároveň zamítl rozšíření jednání o stavbě na tomtéž prostoru. Administrativním omezením rozsahu, v jakém je navrhovaná stavba projednávána, žalobci nepřipustně omezil právo na uplatnění námitek. Prostor před pozemkem žalobce 612 bude vzhledem k záměru stavby i podmínce č. 7 stavbou zasažen, ačkoliv v tomto řízení nebyl řešen a projednáván, aby námitky žalobce nemusely být v řízení věcně posouzeny. Tímto účelovým vyřazením žalobcových námitek z věcného projednávání byl žalobce zcela zjevně diskriminován. Z podmínek č. 20 a 23 totiž jasně vyplývá, že součástí stavby (stavebně zasažen) má být prostor na pozemku č. 103/1 před pozemkem č. 612 ve vlastnictví žalobce, přesto žalovaný stavbu projednává jen v omezeném rozsahu podle grafické přílohy (podm. č. 1).

6. Žalovaný se nevypořádal s námitkou, že před opravou s výškovou rehabilitací vozovek ve vztahu k historické zástavbě je nezbytné zadat Národnímu památkovému ústavu zpracování podkladů stavebně historického vývoje daných vozovek v prostoru stavby, výškové řešení provést podle podmínek a podkladů NPÚ, zaměřit a zdokumentovat historické konstrukce a spojitosti a historické konstrukce v maximální možné míře zachovat. Tato námitka není záležitostí pouze archeologie, jak tvrdí žalovaný. K úplnému zjištění stavu věci zde musí stavební úřad postupovat rovněž v souladu se zákonem o státní památkové péči, kterým se právě pro tyto případy ukládá Národnímu památkovému ústavu v § 32 odst. 2 písm.

b), c) a f) konat, jelikož se jedná o zásah do vesnické památkové zóny. Nutnost a přípustnou míru zásahu zde nemůže určit stavební úřad bez náležitého odborného posouzení.

7. Žalovaný sice vyhověl námitce, v níž žalobce požadoval neměnit optické vnímání prostoru podél západní strany Prvomájové ulice a zachovat úroveň s vozovkou, avšak vypořádáním této námitky její obsah změnil. Žalobce nepožadoval zachování úrovně vozovky, ale provedení prostoru podél vozovky (parkování, chodník) v úrovni vozovky po její výškové rehabilitaci ve vztahu k historické zástavbě. Jakékoliv jiné řešení je v rozporu s podmínkou č. 20.

8. Žalovaný se nevypořádal s námitkou, v níž žalobce požadoval rozšíření prostoru stavby na pozemku č. 103/1 až po ústí rekonstruované kanalizace. Žalovaný neuvažil, že se nově zhotovenou vozovkou znesnadní, ne-li zcela znemožní, připojení pozemku žalobce č. 612 na veřejnou komunikaci. Podmínka č. 7 předpokládá rozbití vozovky před vjezdem na žalobcův pozemek č. 612, aniž by stavebník musel vyřešit (omezením rozsahu, v jakém je navrhovaná stavba projednávána) připojení pozemku č. 612 na veřejnou komunikaci. Naproti tomu žalovaný řešil připojení všem ostatním účastníkům v podmínkách č. 20 a 23. Tímto nerovným přístupem byl žalobce v tomto řízení diskriminován. Pokud stavební úřad tvrdí, že toto bude řešeno následnou stavební návazností, pak nedoložil, kdy má být tato stavební návaznost započata. Po celou dobu do jejího provedení by byl žalobce nepřipustně omezen v nerušeném užívání své nemovitosti, jelikož ta by nebyla připojena k veřejné komunikaci funkčním sjezdem.

9. Žalovaný se nevypořádal s námitkou, ve které žalobce požadoval zpracovat plán ochrany vesnické památkové zóny Křimice. Zde je totiž závažným zásahem do vesnické památkové zóny povolení nových sjezdů z Chebské ulice do přilehlých zahrad, které požívají památkové ochrany právě jako zahrady. Zřízením připojení těchto pozemků ke komunikaci se zásadně změní jejich stávající charakter, jelikož je bude možné použít k nové (nepůvodní) zástavbě.

10. K objasnění konfliktů v odůvodnění napadeného rozhodnutí je nutno říci, že žalovaný je zároveň žadatelem o vydání územního rozhodnutí prostřednictvím jím zřízené organizace Správa a údržba silnic Kralovice, zároveň je tvůrcem „Koncepce památkové péče Plzeňského kraje“, zároveň mu náleží vypracování plánu ochrany vesnické památkové zóny Křimice a zároveň je odvolacím orgánem v tomto řízení. Žalovanému se proto přímo nabízí příležitost, aby v konečném rozhodnutí obešel všechno, co nevyhovuje investičnímu záměru, jehož účelem je zcela zřejmě nikoliv památková péče o kulturní dědictví ani bezpečnost a plynulost na pozemních komunikacích, ale neúčelné a ne hospodárné zaměstnání jakési firmy. Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný je jak žadatelem o vydání územního rozhodnutí, tak i odvolacím správním orgánem, který o své vlastní žádosti rozhodl, nelze považovat řízení za bezvadné, jelikož žalovaný je jako odvolací správní orgán na jeho výsledku zainteresovaný, a tudíž není nestranný.

11. Žalovaný porušil základní zásady činnosti správních orgánů, zejména § 2 odst. 1 a 4 správního řádu tím, že jeho postup není v souladu s předpisy vydanými k ochraně památek a k ochraně veřejného zájmu na památkové péči. Dále porušil § 3 tím, že nebyl zjištěn stav věci, o

němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Porušil § 51 tím, že neprovedl úplné dokazování, zejména zda navrhovaná změna je či není nepřijatelným zásahem do prostředí vesnické památkové zóny lidové architektury Křimice. Na vyřešení právě této otázky má žalobce hmotný zájem, jelikož pokud by došlo k nepřijatelnému zásahu do prostředí vesnické památkové zóny lidové architektury Křimice, ovlivnilo by to negativně pohodu bydlení a došlo by k poklesu ceny žalobcovy nemovitosti, neboť by prostředí, ve kterém je situována, přestalo být atraktivním.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí netvrdí, že změna křižovatky v Křimicích z průsečné na okružní je nutná z důvodu bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, ale konstatuje, že vybudovat okružní křižovatku je svobodnou volbou investora takového záměru a že o takové otázce nepřísluší rozhodovat stavebnímu úřadu ani jiným orgánům státní správy zainteresovaným do procesu povolování staveb z hlediska stavebního zákona. Dále jen obecně konstatuje, že je všeobecně známé, že okružní křižovatky jsou urychlením provozu a zvýšením bezpečnosti všech účastníků silničního provozu. K požadavku na rozšíření jednání o stavbě i na pozemek ve vlastnictví žalobce uvedl, že je v podstatě požadavkem na rozšíření žádosti o další úsek, a to není v kompetenci stavebního úřadu ani žalovaného, proto stavební úřad tuto námitku oprávněně zamítl a zároveň informoval žalobce, že jeho požadavek bude moci být řešen v dalším záměru statutárního města Plzně. Dále uvedl, že stavební úřad v podmínkách č. 20, 29 a 30 stanovil podmínky pro zpracování projektové dokumentace pro stavební řízení, a je odpovědností projektanta, aby další stupeň projektové dokumentace odpovídal podmínkám územního rozhodnutí.

13. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením, že se nevypořádal s námitkami žalobce. Uvedl, že je žalobce fyzickou osobou, která byla účastníkem územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb. jako vlastník pozemku sousedícího s pozemkem dotčeným projednávanou stavbou. V tomto postavení uplatnil v odvolání z 10.9.2009 námitku, že se stavební úřad nevypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení. Žalovaný se námitkou zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 6 pod bodem 1. Námitky, které vyjmenovává žalobce v žalobě, uplatnilo v odvolání občanské sdružení Občané za svá práva, které ovšem správní žalobu nepodalo. Žalovaný se námitkami tohoto občanského sdružení podrobně zabýval a v odvolacím řízení je posoudil.

14. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že je odvolacím orgánem a zároveň žadatelem o vydání územního rozhodnutí, a tím je jako odvolací správní orgán na výsledku řízení zainteresovaný, a tudíž není nestranný. Uvedl, že o vydání územního rozhodnutí žádal Plzeňský kraj, zastoupený SÚS Královice, jako územně samosprávný celek v samostatné působnosti, kdežto o odvolání proti územnímu rozhodnutí rozhodl Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje, v rámci výkonu přenesené působnosti. Obě tyto pozice jsou na sobě zcela nezávislé a Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje, nemá na výsledku řízení žádný vlastní zájem. Odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 16.12.2004, čj. 2As 21/2004-67. Uvedl, že orgány obce či kraje jsou povolány k výkonu státní správy v celé řadě oblastí, např. ve věcech stavebního řízení,

živnostenského podnikání, požární ochrany apod. V mnoha případech přitom může nastat a běžně nastává situace, kdy účastníkem správního řízení vedeného orgánem obce či kraje je územní samosprávný celek sám. Zákonodárce tak připustil, aby v kterémkoliv stupni správního řízení o právu nebo povinnosti územně samosprávné jednotky na konkrétním úseku státní správy rozhodoval orgán tohoto územně správního celku. Pracovník takového orgánu v daném řízení nevystupuje prvotně jako zaměstnanec, nýbrž jako úředník územně samosprávného celku vázaný povinnostmi podle zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících samosprávných celků a o změně některých zákonů. Povinnosti jsou zde explicitně vypočítané i z toho důvodu, že tito úředníci jsou v mnoha případech povoláni k rozhodování o věcech týkajících se obce či kraje, tedy de facto svých zaměstnavatelů. Pouze ta okolnost, že investorem stavební akce (iniciátorem předmětného územního řízení) byl Plzeňský kraj, není bez dalšího důvodem podjatosti všech úředníků krajského úřadu coby odvolacího orgánu. A to i přes pracovní vztah a z něj plynoucí jistou finanční závislost. Aby pochybnosti o podjatosti konkrétního úředníka byly v takových případech dány, musela by přistoupit ještě další konkrétní skutečnost natolik evidentní, intenzivní a takové povahy, že by bránila řádně rozhodnout. Žádnou takovou skutečnost ovšem žalobce v žalobě ani v průběhu správního řízení nenamítal.

IV. Replika žalobce

15. Uvádí-li žalovaný, že netvrdí, že změna křižovatky z průsečné na kruhovou je nutná z důvodu bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, dle žalobce je celé napadené rozhodnutí postaveno na tomto odůvodnění. Žalovaný nemůže úspěšně poukazovat, že je vybudování okružní křižovatky na svobodné vůli investora, jelikož investor je povinen prokázat, že jeho záměr je v souladu se záměry a cíli územního plánování a se zájmy chráněnými zvláštními zákony, a to neprokázal. Naopak je zde důrazný odpor památkového ústavu proti navržené změně. Je třeba mít na paměti, že se křižovatka nachází ve vesnické památkové zóně a každý nežádoucí zásah do této zóny bude mít za následek snížení pohody bydlení v ní, což bude mít za následek pokles cen všech nemovitostí. Tím, že žalobce trvá na zachování křižovatky v její stávající historické podobě, dbá na to, aby si jeho nemovitost zachovala svou stávající hodnotu.

16. Jako členovi občanského sdružení Občané za svá práva je žalobci známo, že toto sdružení podalo správní žalobu proti rozhodnutí správního orgánu na úseku památkové péče, přičemž v případě jeho úspěchu by bylo zrušení rozhodnutí dotčeného orgánu státní správy důvodem obnovy celého řízení. A to je důvodem, proč občanské sdružení nepodalo správní žalobu proti rozhodnutí žalovaného. K ostatním žalobním bodům se žalovaný nevyjádřil.

17. K tvrzené nestrannosti žalovaného žalobce poukázal na skutečnost, že všechny úřední osoby odboru jsou, přestože vykonávají státní správu, současně v pracovněprávním vztahu s úřadem žadatele o územní rozhodnutí a že státní správu vykonávají v přenesené působnosti, tj. na základě dohody vyššího územně samosprávného celku, který je žadatelem o územní rozhodnutí, se státem. Tuto závislost na žadateli vylíčil ve vyjádření sám žalovaný. Tím jsou naplněny podmínky § 14 odst. 1 správního řádu pro vyloučení jeho pracovníků. Žalovaný se mylí v tom, že by zákonodárce z tohoto ustanovení připustil výjimku. Zákonodárce žádnou

výjimku legislativně nevyjádřil. V daném odvolacím řízení proto měl rozhodnout jiný správní orgán druhého stupně než žalovaný.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Plzni

Z čeho soud vycházel

18. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen s.ř.s.*).

19. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

20. V dané právní věci jde o problematiku územního řízení upravenou zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31.12.2009, (*dále jen stavební zákon*) a zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád (*dále jen správní řád*), neboť podle § 192 stavebního zákona *se na postupy a řízení použijí ustanovení správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak*. Citována je vyhláška č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření (*dále jen vyhláška č. 503/2006 Sb.*). Všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku citované jsou dostupné na www.nssoud.cz.

21. Žalobce byl účastníkem daného územního řízení jako fyzická osoba podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, podle něhož *jsou účastníky územního řízení osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno*. V územním řízení žalobce rovněž zastupoval na základě plné moci občanské sdružení „Občané za svá práva“ (IČ 26517728), které se do řízení přihlásilo 3.6.2009 a bylo účastníkem řízení podle § 85 odst. 1 písm. c) stavebního zákona, jako osoba, o které tak stanoví zvláštní právní předpis, § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. V této právní věci je soudem rozhodováno o žalobě podané žalobcem jako fyzickou osobou.

22. Žaloba není důvodná.

Skutkový základ věci

23. Územní řízení bylo zahájeno 24.3.2009 na základě žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby podanou Správou a údržbou silnic Kralovice, příspěvkovou organizací Plzeňského kraje, zastoupenou společností Valbek s.r.o. (*dále jen žadatel*). Po doplnění

žádosti stavební úřad 25.5.2009 oznámil zahájení územního řízení a nařídil veřejné ústní jednání na 2.7.2009, při němž žalobce vznesl do protokolu tři námítky. Následně bylo územní řízení přerušeno. Opatřením ze 17.7.2009 oznámil stavební úřad pokračování v územním řízení, uvědomil účastníky, že se mohou seznámit s podklady pro rozhodnutí ve lhůtě do 20.8.2009. Toho dne podal žalobce k poštovní přepravě stanovisko obsahující pět námitek.

24. Stavebním úřadem bylo v územním řízení vydáno podle § 79 až 92 stavebního zákona a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. dne 24.8.2009, pod čj. STAV/07714/09, rozhodnutí o umístění stavby „Okružní křižovatka Křimice“ na pozemcích ve výroku rozhodnutí vyjmenovaných v katastrálním území Křimice. Ve výroku bylo pod bodem I. rozhodnuto o umístění této stavby, byl zde popsán druh a účel umísťované stavby. Pod bodem II. bylo stanoveno třicet podmínek pro umístění stavby a bylo rozhodnuto o námitkách účastníků řízení. V odůvodnění rozhodnutí stavební úřad uvedl, že je umístění stavby v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací, kterou je platný Územní plán města Plzně, a že umístění stavby vyhovuje obecným požadavkům na využívání území. Uvedl seznam podkladů pro rozhodnutí, kterými byla žádost předepsaným způsobem doložena, seznam účastníků řízení, vypořádal se s návrhy a námitkami účastníků řízení a vyhodnotil připomínky veřejnosti.

25. Žalobce uplatnil v územním řízení 8 námitek.

26. Zamítnuta byla námitka týkající se požadavku zadat Národnímu památkovému ústavu (*dále jen NPÚ*) zpracování podkladů pro dokumentaci stavební činnosti v tělese vozovky a prostoru stavby s cílem pro požadované zaměření historických konstrukcí vozovky, kanalizace a objektů zástavby, a výškově umístit stavbu dle požadavků NPÚ. Stavební úřad k tomu uvedl, že NPÚ vyjádřením ze dne 8.12.2008 pod sp.zn. 820.2 rozebral celou připravovanou stavbu ze všech odborných hledisek a v rámci tohoto posouzení, z hlediska zachování památkové stopy, se zamýšlí nad zrušením křižovatky ve tvaru kříže. Vyjádření NPÚ je pouze podkladem pro vydání závazného stanoviska dotčeného orgánu, Magistrátu města Plzně, Odboru památkové péče. Ten ve svém stanovisku nepožaduje na investorovi zpracování podkladů pro další průzkum. Jako dotčený orgán státní správy konstatuje, že je tato námitka naplněna povinností stavebníka dodržením § 22 a 23 zákona o státní památkové péči. Každý investor provozující stavební činnost v památkové zóně je tímto ustanovením vázán. Projektant svou autorizací za správnost návrhu ručí.

27. Zamítnuta byla námitka týkající se požadavku rozšířit prostor stavby na pozemek p.č. 103/1 v k.ú Křimice až k ústí rekonstruované kanalizace z důvodu připojení parcely p.č. 103/1 a vyřešení snížení nivelity vozovky ve vztahu k historické zástavbě, a zlepšení vjezdových poměrů na pozemek p.č. 612. Stavební úřad k tomu uvedl, že se návrh žalobce netýká projednávané stavby a stavební úřad nemůže naříditi investorovi rozšířit stavbu o další úsek. Město Plzeň, jako investor budoucí stavby připravuje rekonstrukci Křimického náměstí, která bude stavebně navazovat na stavební úpravy provedené v této etapě. Vznesené požadavky mohou být předloženy k řešení v rámci návrhu připravované stavby.

28. Zamítnuta byla námitka týkající se požadavku doložení do spisu zápisů z jednání. Stavební úřad k tomu uvedl, že zápisy z jednání doložené v dokumentaci k územnímu řízení mají charakter informativní a nemají vliv na projednávání umístění stavby. Pro stavební úřad

nejsou závazné, jsou jen informací, jak probíhaly přípravy na zpracování projektové dokumentace. Stavebnímu úřadu byla doložena stanoviska a vyjádření jednotlivých dotčených orgánů a účastníků.

29. Zamítnuta byla námitka týkající se zachování průsečné křižovatky silnic Chebská a Prvomájová. Stavební úřad k tomu uvedl, že byl požádán o provedení územního řízení k vydání územního rozhodnutí o umístění okružní křižovatky v Křimicích. Projektová dokumentace předložená spolu se stanovisky dotčených orgánů byla kladně projednána s dotčenými orgány hájícími zájmy dopravní bezpečnosti v obci, jako jsou Policie ČR a odbor dopravy města Plzně. Po zhodnocení diagnostického průzkumu, kde se uvádí, že stávající vozovka v místě průsečné křižovatky je nevyhovující, dospěl investor stavby k závěru o nutnosti tuto vyměnit za okružní. Navíc průsečná křižovatka má omezené možnosti zajistit požadované rozhledové poměry v místě zvýšené frekvence vozidel a tudíž představuje potenciální místo závažných dopravních nehod. Zkušenosti z jiných míst přinesly zjištění, že náhrada průsečné křižovatky za kruhovou přinese jak výraznou změnu v chování řidičů, tak i výrazné zlepšení silniční bezpečnosti v daném místě obce.

30. Vyhověno bylo námitce týkající se řešení výškové rehabilitace ve vztahu k historické zástavbě a zachování historických konstrukcí, a to stanovením podmínky č. 29, ve které je uvedeno, že bude projektová dokumentace pro další stupeň povolování konzultována s dotčeným orgánem památkové péče v obci zvláště s ohledem na výškovou rehabilitaci vozovek a historické konstrukce.

31. Vyhověno bylo námitce týkající se zachování optického vnímání prostoru a zachování úrovně vozovky, a to stanovením podmínky č. 30, ve které je uvedeno, že bude projektová dokumentace pro další stupeň povolení zpracována tak, aby se optické vnímání prostoru podél západní strany Prvomájové ulice neměnilo a úroveň vozovky byla zachována.

32. Zamítnuta byla námitka týkající se rozšíření prostoru stavby na pozemek p.č. 103/1 s odůvodněním, že byla projektová dokumentace po dobu správního řízení projednávána v uvedeném rozsahu a stavební úřad nemůže v průběhu řízení o své vůli, bez jakéhokoli projednání s dotčenými orgány, bez souhlasu investora, rozsah stavby měnit.

33. Zamítnuta byla námitka týkající se zpracování Plánu ochrany vesnické památkové zóny Křimice s tím, že požadavek na stanovení pravidel a zhodnocení vesnické památkové zóny Křimice se netýká projednávání umístění stavby křižovatky. Stavební úřad doporučil obrátit se s tímto požadavkem písemně na samosprávu městského obvodu Plzeň 5 a na orgány hájící zájmy památkových zón v obci.

34. Proti rozhodnutí o umístění stavby podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl: *Správní orgán se nevypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení. Vzhledem k tomu, že správní orgán nežádal doplnění či zpřesnění námitek, těmto dostatečně porozuměl. S námitkami se však náležitě nevyrovnal a kromě rozporů v rozhodnutí dokonce uvádí i nepravdy.* Odvolání podalo i občanské sdružení „Občané za svá práva“. Jeho odvolání směřovalo zejména proti závaznému stanovisku dotčeného orgánu na úseku památkové péče a bylo jím namítáno: *Protože žádný z orgánů státní správy, které mají ve své kompetenci dbát na bezpečnost a*

plynulost provozu na pozemních komunikacích, v řízení nedoložil požadavek na provedení změny stávající křižovatky z průsečné na kruhovou z důvodu snížení počtu či nebezpečnosti dopravních nehod v křížení obou předmětných komunikací, je nutné považovat argumenty, jimiž byl návrh na územní rozhodnutí odůvodněn, nejen za neopodstatněné, ale i neúčelné a především za ne hospodárné

35. O odvolání žalobce žalovaný rozhodl touto žalobou napadeným rozhodnutím a podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil část II. výroku rozhodnutí stavebního úřadu tak, že doplnil, resp. zpřesnil, podmínku č. 24 a vypustil podmínky č. 11 a 14., ve zbytku rozhodnutí stavebního úřadu podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil.

Právní hodnocení

36. Žalobce v žalobě podané ke krajskému soudu v zákonné lhůtě (napadené rozhodnutí doručováno podle § 144 správního řádu veřejnou vyhláškou, zveřejněno dne 2.2.2010, doručeno 17.2.2010, žaloba podána osobně 1.4.2010, lhůta pro podání žaloby uplynula dnem 17.4.2010, neboť podle § 72 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou) namítal, že jsou tvrzení žalovaného v rozporu se skutečností a že se žalovaný nevyrovnal s námitkami žalobce.

37. K výzvě soudu žalobce žalobu doplnil a v rámci prvního žalobního bodu namítal, že: *Žalovaný nepravdivě tvrdí, že změna stávající historické křižovatky z průsečné na kruhovou je nutná z důvodu bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích (dále viz odst. 3); Pokud žalovaný povolil kompletní výměnu konstrukce vozovky ... rozhodl v rozporu s podmínkou č. 29, jelikož se jedná o úsek historické vozovky. Jestliže žalovaný v podmínce č. 30 tvrdí, že úroveň vozovky byla zachovaná, jedná se o rozpor s podmínkami č. 20 a 29. (dále viz odst. 4); Pokud žalovaný povolil napojení sousedních nemovitostí na inženýrské sítě, pak tím povolil zemní práce na pozemku č. 103/1 před pozemkem č. 612 ve vlastnictví žalobce, ačkoliv zároveň zamítl rozšíření jednání o stavbě na totéž prostoru (dále viz odst. 5).*

38. V rámci druhého žalobního bodu žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s námitkou, že *před opravou s výškovou rehabilitací vozovek ve vztahu k historické zástavbě je naprosto nezbytné zadat Národnímu památkovému ústavu zpracování podkladů stavebně historického vývoje daných vozovek v prostoru stavby (dále viz odst. 6); v níž žalobce požadoval rozšíření prostoru stavby na pozemku č. 103/1 až po ústí rekonstruované kanalizace (dále viz odst. 8); ve které žalobce požadoval zpracovat plán ochrany vesnické památkové zóny Křimice (dále viz odst. 9) a že žalovaný sice vyhověl námitce neměnit optické vnímání prostoru podél západní strany Prvomájové ulice a zachovat úroveň s vozovkou, avšak vypořádáním této námítky její obsah změnil (dále viz odst. 7).*

39. Z uvedeného žalobce dovodil třetí žalobní bod, že žalovaný porušil základní zásady činnosti správních orgánů (dále viz odst. 11).

Námítka podjatosti žalovaného

40. Nejprve se však soud zabýval námitkou žalobce, že je žalovaný zároveň žadatelem ...a tudíž není nestranný (dále viz odst. 10). Tuto námitku soud neshledal důvodnou.

41. Podle § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.* Podle odst. 2 účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený"). Podle odst. 3 úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu.

42. Podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu *účastníky řízení (dále jen "účastník") jsou v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu.* Podle § 89 odst. 1 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, je odvolacím správním orgánem nejbližší nadřízený správní orgán.*

43. Podle § 29 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), (dále jen zákon o krajích), *orgány kraje vykonávají na svém území přenesenou působnost ve věcech, které stanoví zákon.* Podle § 67 odst. 1 zákona o krajích *krajský úřad vykonává přenesenou působnost s výjimkou věcí, které jsou zákonem svěřeny zastupitelstvu a radě nebo zvláštnímu orgánu. Krajský úřad a) přezkoumává rozhodnutí vydaná orgány obce v řízení podle zvláštních zákonů, pokud není zákonem tato působnost svěřena zvláštnímu orgánu nebo zákon nestanoví jinak, b) ukládá sankce podle zákona, c) poskytuje odbornou a metodickou pomoc obcím, d) zabezpečuje koordinaci výstavby a provozu informačního systému kompatibilního s informačními systémy veřejné správy, e) provádí podle zvláštního právního předpisu kontrolu výkonu přenesené působnosti obcí, f) zřizuje funkci koordinátora pro romské záležitosti, g) vykonává další působnosti svěřené mu zákonem.*

44. Podle § 16 odst. 1 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů (dále jen zákon o úřednících) *úředník je povinen a) dodržovat ústavní pořádek České republiky, b) dodržovat právní předpisy vztahující se k práci jím vykonávané; dodržovat ostatní předpisy vztahující se k práci jím vykonávané, pokud s nimi byl řádně seznámen, c) hájit při výkonu správních činností veřejný zájem, f) jednat a rozhodovat nestranně bez ohledu na své přesvědčení a zdržet se při výkonu práce všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nestrannost rozhodování,*

45. Podle § 13 odst. 1 písm. b) stavebního zákona *obecným stavebním úřadem je krajský úřad.* Podle § 13 odst. 4 stavebního zákona *působnost podle tohoto zákona vykonávají stavební úřady uvedené v odstavci 1 písm. b) až g) a v odstavci 2 jako působnost přenesenou.*

46. Nejprve soud konstatuje, že ze správního spisu zjistil, že námitku podjatosti žalovaného žalobce ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu neuplatnil ve správním řízení, jakmile se o ní dozvěděl, ale až v žalobě. Tedy až po té, kdy nebylo o odvolání žalobce žalovaným rozhodnuto ve prospěch žalobce. Ačkoliv se soudu jeví tato námitka žalobcem uplatněná až v žalobě účelovou, ponechanou pro případ, že se řízení nevyvíjí podle představ žalobce, je nutné, aby se touto námitkou soud zabýval, neboť podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.8.2008, čj. 7Afs 54/2007-62, *je žalobce oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné. Tomu nebrání skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Ustanovení § 5 s. ř. s. na rozsah přezkumné činnosti soudu nedopadá.*

47. Otázkou rozhodování orgánu územně samosprávného celku v přenesené působnosti se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 16.12.2004, čj. 2As 21/2004-67 uvedl *že obecní úřad jako orgán obce, jakožto jednotky územní samosprávy, vykonává působnost rovněž v oblasti státní správy, která na něj byla v souladu s uvedeným zákonem, a tedy postupem aprobovaným článkem 105 Ústavy ČR, přenesena. Orgány obce jsou přitom povolány k výkonu státní správy v celé řadě dalších oblastí, např. ve věcech stavebního řízení, živnostenského podnikání, požární ochrany, apod. V mnoha případech přitom i v těchto oblastech může nastat a běžně nastává situace, kdy účastníkem správního řízení vedeného orgánem obce je obec sama. Zákonodárce přistoupil k takovému zákonnému a přitom ústavně konformnímu řešení, které připouští, aby v kterémkoliv stupni správního řízení o právu nebo povinnosti územně samosprávné jednotky na konkrétním úseku státní správy rozhodoval orgán tohoto územně správního celku. Pracovník takového orgánu v takovém řízení nevystupuje prvotně jako zaměstnanec, nýbrž jako úředník územně samosprávného celku, mezi jehož základní povinnosti podle zákona č. 312/2002 Sb., patří mj. dodržovat ústavní pořádek, právní předpisy vztahující se k práci jím vykonávané, hájit při výkonu správních činností veřejný zájem, jednat a rozhodovat nestranně bez ohledu na své přesvědčení a zdržet se při výkonu práce všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nestrannost rozhodování [§ 16 odst. 1 písm. a), b), c) a f) citovaného zákona]. Tyto povinnosti pak má úředník i při výkonu státní správy, která byla na orgán samosprávy zákonem přenesena (§ 2 odst. 3 citovaného zákona). Skutečnost, že zákon uvedené povinnosti úředníků územních samosprávních celků takto explicitně vypočítává, je podle Nejvyššího správního soudu třeba vnímat právě i v souvislosti s tím, že tito úředníci jsou v mnoha případech povoláni k rozhodování o věcech týkajících se obce či kraje, tedy de facto jejich zaměstnavatelů. Nejvyšší správní soud je tak přesvědčen, že pouze tato situace, která je zákonem výslovně připuštěna, předpokládána a vyžadována, nemůže být bez dalšího důvodem podjatosti pracovníka orgánu územně samosprávného celku, a to i přes pracovní či jiný obdobný vztah k takovému celku jakožto účastníkovi řízení či z toho plynoucí jistou finanční závislost. Aby pochybnosti o podjatosti konkrétního úředníka byly v takových případech dány, musela by přistoupit ještě další skutečnost, např. důvodná obava z ovlivňování úředníka ze strany jeho zaměstnavatele v konkrétním případě. Obdobně uvedenou problematiku řešil Nejvyšší správní soud v dalších svých rozsudcích, a to např. ze dne 10.10.2007, čj. 2As 29/2007, ze dne 30.1.2008, čj. 8As 31/2006-78 a ze dne 16.7.2008, čj. 8As 35/2007-92.*

48. K odlišnému názoru dospěl první senát Nejvyššího správního soudu, který opakovaně předložil rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu otázku: *Rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku, v němž jsou zařazeni jeho zaměstnanci, jako správní orgán o věci v řízení, jehož účastníkem je tento územní samosprávný celek mající zájem na výsledku řízení, lze vyloučit pochybnosti o nepodjatosti těchto zaměstnanců pro poměr k věci vylučující je ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohli výsledek řízení ovlivnit ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu (vedeno pod RS 10/2011) a ve smyslu § 9 odst. 1 správního řádu z roku 1967 (vedeno pod RS 10/2010).* První senát při tom argumentoval judikaturou týkající se posouzení nestrannosti soudců, kteří jsou přiděleni k určitému soudu a v rámci správy tohoto soudu jsou ve vztahu rovněž k jeho předsedovi. O těchto otázkách nebylo dosud rozšířeným senátem rozhodnuto.

49. Krajský soud rozhodující v této právní věci se za této situace ztotožňuje s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 16.12.2004, čj. 2As 21/2004-67, který dle jeho názoru zcela dopadá na nyní projednávanou věc.

50. Žadatelem o územní rozhodnutí byl Plzeňský kraj (žádost podávala Správa a údržba silnic Kralovice, příspěvková organizace Plzeňského kraje), který byl podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu účastníkem daného územního řízení. Odvolacím správním orgánem rozhodujícím o odvolání žalobce proti rozhodnutí o umístění stavby byl podle § 89 odst. 1 správního řádu žalovaný, tzn. krajský úřad, který rozhodoval podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona o krajích, § 29 odst. 1 zákona o krajích a § 13 odst. 4 stavebního zákona v přenesené působnosti. Zaměstnanci žalovaného rozhodující v daném územním řízení, jako zaměstnanci územně samosprávného celku, byli povinni postupovat podle zákona o úřednících, zejména podle § 16 odst. 1 tohoto zákona, tzn. dodržovat právní předpisy a ostatní předpisy vztahující se k práci jimi vykonávané, hájit při výkonu správních činností veřejný zájem a jednat a rozhodovat nestranně bez ohledu na své přesvědčení a zdržet se při výkonu práce všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nestrannost rozhodování.

51. Žalobce námitku podjatosti žalovaného ve správním řízení nevznsl. Z obsahu soudního spisu pak nevyplynuly žádné skutečnosti, které by mohly založit pochybnosti o nepodjatosti některých zaměstnanců žalovaného a žalobce žádného ze zaměstnanců výslovně neoznačil. Ve své námitce (odst. 10) označil žalobce žalovaného jako celek, jako správní orgán rozhodující, ačkoliv je na výsledku zainteresovaný. Námitka podjatosti tak směřovala plošně vůči všem zaměstnancům žalovaného, žalobce neuvedl v žalobě žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že zaměstnanci žalovaného rozhodující v daném správním řízení porušili povinnosti vyplývající pro ně s příslušných zákonů. Za takových okolností nelze ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu dovodit poměr zaměstnanců žalovaného k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům a takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o nepodjatosti všech zaměstnanců žalovaného, resp. konkrétní osoby bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, který by odůvodňoval jejich, resp. její vyloučení ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Soud proto posoudil tuto námitku jako nedůvodnou.

První žalobní bod - viz odst. 3

52. K bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjadřoval v souvislosti s odvoláním občanského sdružení Občané za svá práva, které směřovalo proti obsahu závazného stanoviska Magistrátu města Plzně, odboru památkové péče, z 15.1.2009, sp.zn.OPP/1246/08. Žalovaný v rámci odvolacího řízení v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu, podle něhož *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska*, požádal Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu, jako nadřízený správní orgán Magistrátu města Plzně, odboru památkové péče, o vyjádření ve smyslu citovaného ustanovení a tento nadřízený správní orgán závazné stanovisko změnil tak, že zrušil jeho podmínky č. 6, 7 a 8 a ve zbytku jej potvrdil.

53. Žalovaný dále vysvětlil, že Národní památkový ústav, jeho územní odborné pracoviště v Plzni, je podle § 32 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (*dále jen zákon o státní památkové péči*) odbornou organizací státní památkové péče nikoliv orgánem státní památkové péče tj. dotčeným orgánem příslušným k vydání závazného stanoviska pro územní řízení, kterým je Magistrát města Plzně, odbor památkové péče. Podle § 14 odst. 6 zákona o státní památkové péči orgán státní památkové péče vydává závazné stanovisko po předchozím písemném vyjádření odborné organizace státní památkové péče. Toto vyjádření však nemusí být vždy souhlasné a orgán státní památkové péče i přes nesouhlasné vyjádření může vydat kladné závazné stanovisko. Vyjádření odborné organizace státní památkové péče je tak nezbytným podkladem pro vydání závazného stanoviska orgánem státní památkové péče, který se však s obsahem tohoto vyjádření nemusí vždy ztotožnit. Zamítnutí námítky k ponechání průsečné křižovatky stavební úřad neodůvodnil pouze s odkazem na uvedené závazné stanovisko orgánu státní památkové péče, ale prvotně rozhodoval o podané žádosti a také bez ohledu na nutnost nebo smysl nahradit průsečnou křižovatku křižovatkou okružní. Z takových hledisek ani není stavební úřad příslušný záměr posuzovat. Stejně tak nerozhodoval o této námitce podle toho, zda se k záměru orgán státní památkové péče vyjádřil mj. i z hlediska, které patří výhradně do působnosti jiným správním orgánům. Při rozhodování o této námitce vycházel stavební úřad ze všech předložených podkladů a uvedl zejména stanoviska Policie České republiky a odboru dopravy Magistrátu města Plzně, tedy orgánů oprávněných a příslušných k posouzení záměru z dopravního hlediska tj. z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.

54. Ke zpochybnění příslušnosti orgánu státní památkové péče vyjadřovat se k bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích žalovaný dále uvedl, že orgán státní památkové péče uvádí v závazném stanovisku popis stavby, který vychází z dokumentace záměru k územnímu rozhodnutí a je v něm uvedený současný stav, kdy se v území nachází křižovatka průsečná, která má omezené možnosti rozhledových poměrů a představuje tak potenciální místo závažných dopravních nehod atd. a dále popis navržené okružní křižovatky včetně všech souvisejících objektů. Zdůraznil, že to nejsou úvahy orgánu státní památkové péče, ale skutečnosti uvedené v dokumentaci záměru, která byla předložena jako podklad pro vydání závazného stanoviska. Orgán státní památkové péče v závazném stanovisku uvádí kompletní popis rozsahu stavby dle předložené dokumentace a v závěru tohoto popisu stanovuje podmínky, za jakých je umístění uvedeného záměru z hlediska státní památkové péče přípustné. Podmínky jsou stanoveny s ohledem na ochranu památkově chráněného

území nikoliv z pohledu možného zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Jak uvedl i odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu Krajského úřadu Plzeňského kraje při posuzování napadeného závazného stanoviska, je orgán státní památkové péče povinen při posuzování každého záměru prvotně hájit zájmy památkové péče a současně přitom tyto zájmy nepovyšovat nad ostatní veřejné zájmy. S tímto názorem se žalovaný plně ztotožnil a doplnil, že orgán státní památkové péče je povinen nepředřazovat zájmy památkové péče před ostatní zájmy, ale je povinen zkoumat i všechny další rozhodné a související okolnosti nejen z pohledu památkové péče a památkové ochrany, ale z poněkud širšího pohledu mj. právě i s ohledem na jiné veřejné, ale i soukromé zájmy jakými jsou např. ochrana a nezbytná údržba majetku, ochrana zdraví, dále také potřebný rozvoj území, modernizace a nové různorodé požadavky vyvolané neustálým vývojem ve společnosti. K odvolací námitce, že žádný z orgánů, který má ve své kompetenci dbát na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, nepředložil požadavek na změnu průsečné křižovatky na okružní a vzhledem ke stávající finanční krizi je tento záměr zbytečný, žalovaný uvedl, že vybudovat okružní křižovatku je svobodnou volbou investora takového záměru i v době finanční krize. O takové otázce nepřísluší rozhodovat stavebnímu úřadu ani jiným orgánům státní správy zainteresovaným do procesu povolování staveb z hlediska stavebního. Doplnil, že je všeobecně známé, že okružní křižovatky jsou urychlením provozu a zvýšením bezpečnosti všech účastníků silničního provozu. Z těchto hledisek je nutné přistupovat k budování okružních křižovatek a předcházet možným problémům a nečekat až na podněty orgánů hájících bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích.

55. Žalovaný posuzoval rozhodnutí stavebního úřadu podle § 89 odst. 2 správního řádu, podle něhož *odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.* Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, o jaké skutečnosti žalovaný výrok napadeného rozhodnutí opírá, z jakých důkazních prostředků provedených v územním řízení tyto skutečnosti zjistil, jakými úvahami byl veden, když činil skutkové a právní závěry. Žalovaný netvrdil, že je změna křižovatky z průsečné na okružní nutná z důvodu bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, jak namítá žalobce, ale posuzoval podkladovou dokumentaci k vydání územního rozhodnutí shodně jako stavební úřad podle § 90 stavebního zákona, podle něhož *v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.* Nebylo v pravomoci žalovaného (ani stavebního úřadu) zasahovat do této dokumentace ve smyslu změny záměru investora, pokud tento nekolidoval s vyjádřením dotčených orgánů státní správy zainteresovaných na procesu rozhodování o umístění stavby, neboť podle § 92 odst. 1 stavebního zákona *územním rozhodnutím stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby.* Není tedy pravdou, že je celé rozhodnutí žalovaného postaveno na změně

stávající historické křižovatky z průsečné na kruhovou z důvodu bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, jak namítá žalobce. Z výše uvedeného je rovněž zřejmé, že se žalovaný a před ním stavební úřad vypořádali s námitkou na zachování stávající průsečné křižovatky. Tuto námitku proto soud shledal nedůvodnou.

První žalobní bod – viz odst. 4

56. Podle § 92 odst. 5 stavebního zákona *obsahové náležitosti jednotlivých druhů územních rozhodnutí stanoví prováděcí právní předpis*, kterým je vyhláška č. 503/2006 Sb., kde je v § 9 odst. 1 uvedeno, že rozhodnutí o umístění stavby dále obsahuje podmínky, kterými se zabezpečí krom jiného pod písm. c) *další podmínky pro projektovou přípravu stavby (§ 92 odst. 1 stavebního zákona)*. Takovými podmínkami jsou v rozhodnutí o umístění stavby podmínky uvedené pod č. 20: *Projektová dokumentace ke stavebnímu povolení prověří možnost snížení chodníku a vozovky nejen u nemovitosti č. par. 172 k.ú. Křimice do původního stavu cca o 40 cm*. Dále podmínka č. 29: *Projektová dokumentace pro další stupeň povolování bude konzultována s dotčeným orgánem památkové péče v obci zvláště s ohledem na výškovou rehabilitaci vozovek a historické konstrukce*. Dále podmínka 30: *Projektová dokumentace pro další stupeň povolení bude zpracována tak, aby optické vnímání prostoru podél Z strany Prvomájové ulice se neměnilo a úroveň vozovky byla zachována*. Jedná se o podmínky stanovené pro další přípravu a realizaci záměru v rámci rozhodnutí o umístění stavby. Podmínkami č. 29 a 30 bylo vyhověno námitkám žalobce.

57. Pokud je v podmínce č. 29 stanovena povinnost konzultovat s dotčeným orgánem památkové péče výškovou rehabilitaci vozovek a jejich historické konstrukce, je zřejmé, že v tomto stádiu, tedy v územním řízení, žalovaný nepovolil bez dalšího kompletní výměnu konstrukce vozovky, jak namítá žalobce, proto nemohl rozhodnout v rozporu s podmínkou č. 29. Jestliže je v podmínce 30 stanoveno, aby se optické vnímání prostoru podél Z strany Prvomájové ulice nezměnilo a úroveň vozovky byla zachována, neznamená to rozpor s podmínkou č. 29, jak namítá žalobce, neboť tou je stanovena povinnost konzultovat s dotčeným orgánem památkové péče v obci projektovou dokumentaci ohledně výškové rehabilitace a historické konstrukce vozovek, ani s podmínkou č. 20, kterou je projektové dokumentaci uloženo prověřit možnost snížení chodníku do původního stavu cca o 40 cm, což ani v jednom případě neodporuje podmínce č. 30. I zde je nutno zopakovat, že se v případě uvedených podmínek jedná o podmínky nutné k realizaci záměru, tzn. podmínky pro zpracování projektové dokumentace pro řízení o povolení stavby. Jak uvádí správně žalovaný ve vyjádření k žalobě, je odpovědností projektanta, aby další stupeň projektové dokumentace odpovídal podmínkám územního rozhodnutí, tzn. i podmínkám č. 20, 29 a 30, které se navzájem nevylučují. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.

První žalobní bod – viz odst. 5

58. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný k této námitce uvádí, že nebyl řešen požadavek žalobce na rozšíření úprav v rámci umístění stavby i o úsek před pozemkem p.č. 612 (*pozemek ve vlastnictví žalobce – pozn. soudu*), který navazuje na řešený úsek úprav. Tento požadavek – námitku stavební úřad zamítl s tím, že vedl řízení pouze o podané žádosti a v rozsahu předložené dokumentace záměru a že není v kompetenci stavebního úřadu rozsah

stavby měnit či snad nutit investora k rozšíření stavby o další úsek. K tomu soud uvádí, že bylo předmětné územní řízení zahájeno na základě žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby, tzn. zahájeno postupem podle § 44 správního řádu [*Řízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení (dále jen "žádost"), došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.*], § 86 odst. 1 stavebního zákona (*Žádost o vydání územního rozhodnutí obsahuje kromě obecných náležitostí základní údaje o požadovaném záměru a identifikační údaje pozemků a staveb.*) a 3 vyhlášky č. 503/2006 Sb., kde jsou uvedeny náležitosti žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Podle § 45 odst. 4 správního řádu je dispozice se žádostí plně na vůli žadatele. Uvedená zákonná ustanovení podporují závěr učiněný žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že v územním řízení stavební úřad ve smyslu § 92 odst. 1 stavebního zákona schvaloval žadatelem navržený záměr. Nejednalo se proto o administrativní omezení rozsahu, v jakém je navrhovaná stavba projednávána, aby bylo žalobci nepřipustně omezeno právo na uplatnění námitek, jak namítá v žalobě žalobce. Tuto námitku soud shledal rovněž nedůvodnou.

Druhý žalobní bod

59. Nejprve soud uvádí, že správní řízení v prvním a druhém stupni je jeden celek. Žalovaný posuzoval rozhodnutí stavebního úřadu podle § 89 odst. 2 správního řádu, tzn. že správnost napadeného rozhodnutí přezkoumával jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Žalobce v odvolání pouze obecně namítal, že se stavební úřad nevypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení. Ze správního spisu je však zřejmé, že se stavební úřad vypořádal se všemi námitkami vznesenými žalobcem v prvostupňovém řízení (viz odst. 25 – 33). Žalovaný se s jejich řešením stavebním úřadem ztotožnil, což v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně uvedl.

60. K námitce v odst. 6 tohoto rozsudku soud uvádí, že v rámci územního řízení v prvním stupni Národní památkový úřad rozebral připravovanou stavbu ze všech odborných hledisek a z hlediska zachování památkové stopy se zamýšlel nad zrušením křížovatky ve tvaru kříže. Stavební úřad k tom uvedl, že je vyjádření Národního památkového ústavu pouze podkladem pro vydání závazného stanoviska dotčeného orgánu. Žalovaný pak v souvislosti s odvoláním občanského sdružení Občané za svá práva zdůvodnil, jakou roli v územním řízení vykonává Národní památkový ústav, jako odborná organizace státní památkové péče, a jakou orgán státní památkové péče, jako dotčený orgán státní správy, příslušný k vydání závazného stanoviska pro územní řízení (odst. 53). Tuto námitku soud shledal nedůvodnou.

61. Nedůvodnou soud shledal také námitku v odst. 7 tohoto rozsudku, neboť stavební úřad rozhodoval o námitkách tak, jak byly žalobcem ve správním řízení uplatněny. Podmínkou č. 29 bylo vyhověno námitce týkající se řešení výškové rehabilitace ve vztahu k historické zástavbě a zachování historických konstrukcí a podmínkou č. 30 bylo vyhověno námitce týkající se zachování optického vnímání prostoru a zachování úrovně vozovky (odst. 30 – 31).

62. Nedůvodnou soud shledal také námitku v odst. 8 tohoto rozsudku, neboť s tou se vypořádal v rozhodnutí o umístění stavby již stavební úřad (odst. 27), když uvedl, že se návrh žalobce netýká projednávané stavby a stavební úřad nemůže nařídít investorovi rozšířit stavbu o další úsek. Rovněž žalovaný se s touto námitkou vypořádal, jak je uvedeno v odst. 58.

63. Nedůvodnou soud shledal také námitku v odst. 9 tohoto rozsudku. Stavební úřad k tomu uvedl, že se požadavek na stanovení pravidel a zhodnocení vesnické památkové zóny Křimice netýká projednávání umístění stavby křižovatky a doporučil obrátit se s tímto požadavkem na samosprávu městského obvodu Plzeň 5 a na orgány hájící zájmy památkových zón v obci. Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí tento závěr stavebního úřadu zopakoval a s řešením této námítky se ztotožnil.

Třetí žalobní bod

64. Třetí žalobní bod soud shledal rovněž nedůvodným.

65. V napadeném rozhodnutí žalovaný uzavřel, že rozhodnutí o umístění stavby nemá takové vady, které by měly vliv na jeho soulad s právními předpisy. Proto podle § 90 odst. 1 správního řádu pouze změnil rozhodnutí o umístění stavby, aniž by změnil jeho smysl a podstatu a aniž by některému z účastníků, jemuž se ukládá povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Změna se týkala vypuštění podmínky č. 11 a 14 části II. výroku napadeného rozhodnutí, což souviselo se změnou závazného stanoviska dotčeného orgánu na úseku památkové péče jeho nadřízeným správním orgánem a dále upřesnění podmínky č. 24, neboť její znění se lišilo od znění této podmínky v předmětném závazném stanovisku.

66. Podle § 2 odst. 1 správního řádu *správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy")*. Podle odst. 4 *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*. Podle § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*. Podle § 51 správního řádu *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek*.

67. Porušení uvedených ustanovení správního řádu žalovaný dovodil z žalobních námitek. Z toho, co bylo dosud uvedeno, je však zřejmé, že jak stavební úřad, tak žalovaný v územním řízení, které tvoří jeden celek, postupovali ve smyslu § 2 odst. 1 správního řádu v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, dbali, aby ve smyslu odst. 4 tohoto ustanovení přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu a rozhodovali ve smyslu § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ke zjištění stavu věci užili ve smyslu § 51 správního řádu všech podkladů stanovených stavebním zákonem pro rozhodnutí o umístění stavby (vyplývajících zejména z § 90 stavebního zákona), včetně závazného stanoviska dotčeného orgánu státní správy na úseku památkové péče ohledně něhož si žalovaný podle § 149 odst. 4 správního řádu vyžádal potvrzení nebo změnu od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Dle názoru soudu není důvod proto, že žalobce

nebyl úspěšný s námitkami vznesenými v územním řízení, namítat porušení uvedených zásad v daném územním řízení.

Závěr Krajského soudu v Plzni

68. Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že v mezích žalobních bodů nebyl žalobce zkrácen na svých právech ani rozhodnutím správního orgánu ani jeho postupem, proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

69. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. ledna 2012

JUDr. Jana Daňková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

Lenka Kovandová